

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem, v právní věci žalobce: **S. R.**, nar. ...., st. příslušnost ....., t. č. pobytem ....., zast. Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s. se sídlem Kovářská 4, Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2018, č.j. OAM-856/ZA-P07-ZA19-2017,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

Včas podanou žalobou žalobce brojil proti brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2018, č.j. OAM-856/ZA-P07-ZA19-2017 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zastaveno řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobce z důvodu nepřipustnosti jeho žádosti podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Státem příslušným k posouzení podané žádosti byla podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení

členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“ či „Dublinské nařízení“) shledána Litevská republika.

II. Žaloba a její doplnění

V **žalobě** proti napadenému rozhodnutí žalobce uvedl následující žalobní body. Předně uvedla, že napadá rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu, a odkázal na porušení § 3 a § 50 odst. 4, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), § 25 písm. i) zákona o azylu ve spojení s § 10 a písm. e) téhož zákona, čl. 3 odst. 2 ve spojení s čl. 17 Dublinského nařízení.

Konkrétně pak uvedl, že žalovaný se musí ve svém rozhodnutí zabývat otázkou, zda podmínky přijetí v členském státě Evropské unie (dále jen EU), který je příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podle Dublinského nařízení, nevykazují takové systematické deficity, že hrozí nelidské nebo ponižující zacházení (žalobce zde odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.2.2015, č. j. 1 Azs 258/2014-27 a usnesení ze dne 7.5.2015, č.j. 9 Azs 29/2015-19). Rozhodnutí žalovaného sice určité posouzení obsahuje, ale není dostatečné, zejména absentuje individuální posouzení v jeho případě, a to především s ohledem na jeho zdravotní stav. Žalobce v průběhu řízení ve věci mezinárodní ochrany překonal operaci nohy, přičemž v současné době pravidelně navštěvuje lékaře za účelem kontroly jeho zdravotního stavu a předpisu léků. Žalovaný si jeho špatného zdravotního stavu musel být vědom, ale tuto skutečnost žádným způsobem nezohledňuje ve vztahu k jeho předání do Litevské republiky. Žalovaný tedy vůbec neposoudil, zda se žalobci dostane v Litvě odpovídající zdravotní péče.

Žalobce dále rovněž namítal, že žalovaný při hodnocení možnosti jeho přemístění do Litvy neodkazuje na žádné konkrétní zdroje obsahující informace o stavu fungování azylového řízení a adekvátnosti přijímacích podmínek pro žadatele o mezinárodní ochranu (odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 13.6.2016, sp. zn. 32 Az 5/2016 nebo ze dne 22.6.2016, sp. zn. 33 Az 8/2016).

III. Vyjádření žalovaného

Ve **vyjádření** k žalobě žalovaný především uvedl, že žalobce v době žádosti o mezinárodní ochranu byl držitelem platného dlouhodobého víza č. LT 002924323 vydaného Litevskou republikou dne 31.5.2017, a to s platností do dne 28.11.2017. V posuzovaném případě tak bylo nutné aplikovat čl. 12 odst. 1 Dublinského nařízení. Dne 31. 10. 2017 požádal správní orgán Litevskou republiku o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Dne 12.1.2018 pak obdržel správní orgán informaci, že litevská strana uznala svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce.

Existuje pak vyvratitelná domněnka, že Litva je bezpečnou zemí, která neporušuje základní lidská práva a dbá o jejich dodržování. Domněnka je ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení vyvratitelná jen, pokud je třeba se vážně obávat, že v příslušném členském státě, kam má být žadatele přemístěn, dochází k systematickým nedostatkům

azylového řízení a podmínek příjmu žadatelů, které sebou nese riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Správní orgán přitom nemá žádné informace a ani nebyly předloženy žalobcem o tom, že by instituce působící v oblasti mezinárodní ochrany uprchlíků vydaly prohlášení o nehumánních podmínkách v litevských azylových zařízeních v průběhu azylového řízení, jak tomu bylo např. v případě Řecka. Případné excesivní a ojedinělé případy pak nemohou založit obavu o systematických nedostacích v příslušném členském státě. Pokud by se během jeho pobytu takové potíže vyskytly, pak má možnost obrátit se na příslušné tamní orgány či instituce. Žalovaný si obstaral informace týkající se azylového systému v Litevské republice, avšak z nich neplyne, že by zde docházelo k systematickým nedostatkům v azylovém řízení.

Čl. 17 Dublinského nařízení pak ponechává členskému státu možnost posoudit žádost o mezinárodní ochranu sám, i když je příslušný jiný členský stát (doložka svrchovanosti). Tento článek nestanoví konkrétní důvody a je tak výhradně na správním uvážení členského státu. Jedná se pak o oprávnění státu, nikoliv žadatele a na jeho aplikaci není právní nárok. Institut diskrečního oprávnění proto není vynutitelný, a to ani soudní cestou. Žalovaný na str. 5 rozhodnutí dostatečným a přezkoumatelným způsobem zhodnotil socio - ekonomickou situaci žalobce a jeho vazby na území ČR. Při poskytování údajů k žádosti žalobce uvedl, že má zlomenou nohu, poškozenou páteř a trpí bolestmi v oblasti hýždí. Takovýto zdravotní stav jej však bezprostředně neohrožuje na životu a zdraví a nepředstavuje ani závažný důvod k využití čl. 17 Dublinského nařízení a posoudit jeho žádost meritorně. Žalovaný v této souvislosti odkázal i na čl. 32 Dublinského nařízení.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud v první řadě hodnotil podmínky řízení a shledal, že žaloba byla podána včas, (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), a jde rovněž o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68, a § 70 s. ř. s.

O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) bez nařízení jednání, neboť účastníci ve stanovené lhůtě neprojeví svůj nesouhlas s tímto postupem. Krajský soud navíc neshledal nařízení jednání v posuzované věci za potřebné.

Dle [§ 10a odst. 1 písm. b\) zákona o azylu](#) je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie. Podle [§ 25 písm. i\) zákona o azylu](#) se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

Podle čl. 3 odst. 1 nařízení Dublin III *členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.*

Dle čl. 3 odst. 2 prvního pododstavce nařízení Dublin III platí, že *pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.*

Podle čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III *není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům* [v anglickém znění „systemic flaws“], *pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.*

Povinnost zkoumat existenci systémových nedostatků zakotvuje čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení Dublin III. Podle judikatury NSS je třeba zkoumat existenci systémových nedostatků vždy, bez ohledu na to, která země byla určena jako příslušná k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany (viz rozsudek NSS ze dne 25. 2. 2015 č.j. [1 Azs 248/2014-27](#)).

Z žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný otázkou existence systémových nedostatků zabýval na str. 4. Zohlednil při tom především azylový systém, včetně soudní možnosti ochrany v případě nepříznivého výsledku žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný přitom vycházel z dokumentu Litva, Informace OAMP, Azylový systém, Řízení o mezinárodní ochraně, azylová střediska a počty žádostí o mezinárodní ochranu ze dne 31. ledna 2017. Lze rovněž očekávat, že instituce působící v oblasti ochrany práv uprchlíků, resp. žadatelů o mezinárodní ochranu, které mají dostatečné možnost k tomu, aby stav v jednotlivých zemích monitorovaly, by na existující vážné nedostatky upozornily. Nejedná se přitom jenom o soudní instituce, tedy o Evropský soud pro lidská práva a Soudní dvůr Evropské unie, jejichž rozhodnutí logicky přicházejí s určitým časovým odstupem, ale především o Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, případně o Evropský podpůrný úřad pro otázky azylu a dalších organizace, ať už vládní nebo nevládní. Soudu pak není známo a nepoukázal na to ani žalobce resp. jeho zástupce Organizace pro pomoc uprchlíků, u něhož lze předpokládat, že takovými informacemi bude disponovat, že by nějaká z těchto institucí vydala prohlášení o systematických nedostacích litevského azylového systému nebo tamních přijímacích středisek jako se tomu stalo např. v případě Řecka, kdy bylo dokonce požadováno, aby se členské státy zdržely transferů žadatelů o mezinárodní ochranu do této země. Ani soudu tedy není z jeho úřední činnosti známo, že by v Litvě docházelo k systémovým nedostatkům.

K otázce systémových nedostatků se již vyjadřoval Evropský soud pro lidská práva (dále jen *ESLP*), lze vycházet z rozsudku ve věci *Tarakhel proti Švýcarsku*, stížnost č. 29217/12, ze dne 4.11.2014. ESLP zde shrnul, že podle ustálené judikatury může k porušení čl. 3 Úmluvy dojít tehdy, existují-li oprávněné důvody domnívat se, že daná osoba může být vystavena reálnému riziku mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení či trestu v přijímající zemi. Již z rozsudku *M.S.S. proti Belgii a Řecku*, stížnost č. 30696/09, ze dne 21.1.2011 vyplynulo, že tzv. dublinský systém je postaven na tom, že respektování základních práv členským státem není nevyvratitelné. Soudní dvůr Evropské unie k tomuto již uvedl, že domněnka, že stát dublinského systému postupuje v souladu s [čl. 4 Listiny](#) základních práv EU, je vyvrácena tehdy, jestliže systémové nedostatky v azylové proceduře a přijímacích podmínkách dosahují úrovně nelidského či ponižujícího zacházení. Pro případ přemístění dle nařízení Dublinu III tak platí, že domněnka

neporušení čl. 3 Úmluvy přijímajícím členským státem může být vyvrácena tam, kde existují oprávněné důvody domnívat se, že osoba, která má být navrácena, může být v dané přijímající zemi vystavena reálnému riziku zacházení, které je s tímto ustanovením v rozporu. S ohledem na výše uvedené soud neshledal důvod k vyvrácení domněnky, že situace v Litvě nepředstavuje porušení žalobcových základních lidských práv.

Ve spise je pak založena lékařská zpráva ze dne 17.10.2017 Fakultní nemocnice v Motole, podle níž žalobce po pádu z ořechu měl kompresivní frakturu obratlového těla L1, nedislokovanou frakturu páňve- kosti kyčelní a kosti sedací vpravo, bez jasného porušení pánevního kruhu ke konzervativní terapii a zlomenina pravé patní kosti po OS. Dále je ve zprávě uvedeno, že pacient zatím nevertikalizován, je ležící na lůžku, sám se v řádu 5 až 6 týdnů nebude schopen dostavit k azylovému řízení. Pohovor byl se žalobcem proveden dne 23.1.2018, přičemž při něm uvedl, že cítí zdravý a je schopen pohovoru. Ani v rámci samotného pohovoru již nezmínil ani nedokládal další zdravotní obtíže. V tomto směru ani nic neuvedl či nedokládal při seznámení se s podklady rozhodnutí dne 26. 1. 2018. Soudní dvůr EU vyvodil obecný závěr, že v případě, že by přemístění žadatele o mezinárodní ochranu, který trpí obzvláště závažným duševním nebo fyzickým onemocněním, s sebou neslo skutečné a prokázané riziko značného a nezvratného zhoršení jeho zdravotního stavu, představuje toto přemístění nelidské nebo ponižující zacházení ve smyslu čl. 4 základních práv Evropské unie (k tomu srov. rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 16.2.2017 ve věci C.K. a další proti Slovinsku (C-578/16 PPU). Jak plyne ze shora uvedeného, tak v posuzovaném případě nebyly takové skutečnosti prokázány. V žalobě sice žalobce uváděl, že v průběhu řízení ve věci mezinárodní ochrany překonal operaci nohy a pravidelně navštěvuje lékaře za účelem kontroly jeho zdravotního stavu, avšak tyto skutečnosti nijak nedokládal. V průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany pak uváděl skutečnosti uvedené výše a z nich neplyne a ani neprokazují, že by mu v důsledku přemístění hrozilo riziko značného a nezvratného zhoršení zdravotního stavu.

Žalobce rovněž namítal, že žalovaný nezvážil aplikaci čl. 17 Dublinského nařízení. Při posouzení této námitky vyšel soud především z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5.1.2017, č.j. 2 Azs 222/2016-24. V něm je mj. uvedeno: „[28] Čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III uvádí, že [o]dchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Členský stát, který se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu podle tohoto odstavce, se stává příslušným členským státem a přebírá povinnosti s tím spojené. V případě potřeby uvědomí prostřednictvím elektronické komunikační sítě "DubliNet", zřízené podle článku 18 nařízení (ES) č. 1560/2003, původně příslušný členský stát, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, nebo členský stát, kterému byla podána žádost o převzetí nebo přijetí zpět. Členský stát, který se stal příslušným podle tohoto odstavce, uvede v systému Eurodac v souladu s nařízením (EU) č. 603/2013 datum, kdy se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu.

[29] Cílem dublinského systému, který se v současnosti opírá o nařízení Dublin III, je zajistit, aby byl za posuzování žádosti o mezinárodní ochranu odpovědný pouze jeden stát, dále zabránit zahlcení systému žádostmi téže osoby v různých členských státech a co nejrychleji určit stát příslušný k posuzování žádosti, aby byl zaručen přístup k účinné

mezinárodní ochraně. Tím nařízením směřuje k eliminaci tzv. forum shopping, respektive asylum shopping – ke snaze zabránit žadatelům, aby si vybírali, kde chtějí získat mezinárodní ochranu. Za tím účelem obsahuje nařízení Dublin III podrobná kritéria pro určování příslušného státu tak, aby v individuálních situacích bylo možné jednoznačně posoudit, který členský stát je odpovědný za posuzování konkrétní žádosti.

[30] Diskreční oprávnění obsažené v článku 17 odst. 1 nařízení Dublin III kopíruje článek 3 odst. 2 předchozího Nařízení Rady (ES) č. 343/2003 (dále jen „nařízení Dublin II“), který byl označován jako „klausule suverenity“. I pod jiným názvem toto ustanovení představuje možnost státu posoudit žádost o udělení mezinárodní ochrany, i když k němu není příslušný. S ohledem na dosažení účelu řízení o mezinárodní ochraně, tj. poskytnutí skutečné efektivní ochrany před individuálně identifikovanou újmou, je třeba konstatovat, že mohou nastat situace, kdy postup podle kritérií pro určení státu příslušného k posouzení žádosti nepovede k realizaci smyslu řízení. Jinými slovy ve státě příslušném k řízení o mezinárodní ochraně dle nařízení Dublin III nebude žadatel v bezpečí před hrozbou takové újmy. Pro úplnost je třeba dodat, že pojednávaná hrozba újmy je předkládána ve smyslu trvání důvodu, který vedl žadatele o azyl k opuštění třetí země, i ve státě příslušném k posouzení žádosti (např. dosah ohrožení života žadatele i na území příslušného státu), příp. ve smyslu výjimečného důvodu v podobě zvláštního zájmu, např. na zachování rodiny pohromadě apod. Je nutno zdůraznit, že se jedná o jiné posuzování, než jakým je přezkum azylového řízení v určeném státě z důvodu vyloučení existence systémových nedostatků, pro které by nebylo možno žadatele do tohoto státu přemístit – to je dle judikatury Nejvyššího správního soudu při konstatování příslušnosti jiného státu nutno provést vždy (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014 – 27).

[33] Vyjádření suverenity v podobě atrakce posuzování žádosti o mezinárodní ochranu nepřislušným státem tak neznamená právo k libovůli, nýbrž povinnost hledat a nacházet racionální řešení přiměřená konkrétním okolnostem. Pokud z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, je na místě úvahu o aplikaci čl. 17. odst. 1 nařízení Dublin III učinit. Případy hodné zvláštního zřetele nelze žádným vyčerpávajícím způsobem obecně popsat, přesto však v rámci nich jsou patrné dvě významnější skupiny, které lze typově charakterizovat: V první řadě případy, kdy má žadatel o mezinárodní ochranu zvláštní vztah k České republice, resp. Česká republika má zvláštní zájem na jeho ochraně (např. za prokázané služby našemu státu či pro jiný specifický vztah k němu). Další skupinou jsou případy, kdy by aplikace určené příslušnosti jiného členského státu mohla mít nežádoucí důsledky jiné než takové, s nimiž samotné nařízení Dublin III typově počítá a pro něž stanovuje konkrétní specifická pravidla (viz jeho čl. 3 odst. 2). V druhé z popsanych typových skupin případů je v první řadě na místě nejprve zkoumat, zda by tyto důsledky mohly skutečně s významnou pravděpodobností nastat, a pokud ano, zda stát příslušný dle nařízení může sám učinit opatření, která by zajistila ochranu žadatele před těmito důsledky.

[34] K rozhodnutí Krajského soudu v Praze, ze dne 6. 3. 2015, sp. zn. 49 Az 18/2015, dle kterého „[v] situaci, kdy členský stát tohoto [diskrečního] oprávnění nevyužije, není povinností správního orgánu, který ve věci rozhoduje, tuto okolnost ve svém rozhodnutí výslovně odůvodňovat“, na které se odvolává krajský soud v napadeném rozsudku, lze

konstatovat, že jeho striktní aplikace by mohla vést k nepřiměřeným důsledkům. Citované rozhodnutí v podstatě hájí právo na neomezené rozhodování správního orgánu, čímž jde proti ústavnímu zákazu libovůle. Na druhé straně však lze uvedenému rozsudku přitakat v tom smyslu, že užití diskrečního oprávnění podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III má být vyhrazeno jen vskutku výjimečným případům, kterých bude v porovnání s celkovým obvyklým počtem řešených žádostí o azyl výrazná menšina. Úvahu o tom, zda případně neuplatnit diskreční oprávnění podle výše zmíněného ustanovení, je proto správní orgán povinen učinit a ve svém rozhodnutí přezkoumatelným způsobem projevit jen tehdy, vyjdou-li v řízení najevo takové okolnosti, z nichž je patrné, že uvedené úvahy je v konkrétním případě třeba. Nevyjdou-li žádné takové okolnosti najevo, absence zmínky o diskrečním oprávnění nečiní rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů (srov. k tomu bod 15 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, č. j. 9 Azs 118/2016 – 36, a rozsudek téhož soudu ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016 – 26).“

V posuzovaném případě se žalovaný případnou aplikací čl. 17 Dublinského nařízení poměrně podrobně zabývá. Žalovaný hodnotí, že žalobce nemá na území ČR žádné rodinné příslušníky a ani jiné socio-ekonomické vazby. Ani soud nezjistil, že by žalobce měl zvláštní vztah k ČR, resp. ČR by měla zvláštní zájem na jeho ochraně (např. za prokázané služby našemu státu, případně pro jiný specifický vztah k němu). V rámci pohovoru a vyjádření se k podkladům pak především uváděl, že do Litvy nechce odjet, neboť je tam hodně jeho krajanů, kteří se zabývají kriminálními činy. Soud k tomu uvádí, že členský stát Evropské unie, na nějž se vztahuje nařízení Dublin III, lze zásadně považovat za takový, že jeho státní struktury dokážou na svém vlastním území s vysokou pravděpodobností ochránit život a osobní integritu jednotlivce před působením cizích činitelů schopných užít násilí (např. cizích vojenských jednotek, speciálních služeb, mafiánských struktur, teroristických organizací atd.), pokud jim dotýčný jednatel o hrozbě, které pravděpodobně čelí, sdělí patřičné informace a spolupracuje s nimi při zajištění své bezpečnosti (což po něm lze spravedlivě požadovat). Žalobce ani přitom konkrétně netvrdil, že by mu hrozilo ze strany Kyrgyzů na území Litvy nějaké konkrétní nebezpečí. Žalovaný se pak postavením Kyrgyzských občanů v Litvě zabýval, včetně možnosti obrátit se na orgány policie. V žalobě pak ani netvrdil, že by mu v Litvě hrozily potíže s občany Kyrgyzské republiky. Soud proto v postupu žalovaného neshledal pochybení a ani on neshledal případ žalobce natolik výjimečným, že by vůbec bylo možné uvažovat o využití čl. 17 Dublinského nařízení.

V.

Závěr a náklady řízení

Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 10. května 2018

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.